

[Else-Merete Ross.]

risiko — vil spørge, om ikke det samme kunne være tilfældet for kristendomsundervisning, så man nøjedes med grunduddannelse med henblik på klasselærerfunktionen. Jeg er fuldkommen klar over, at det er vigtigt, at det er klasselæreren, der giver denne undervisning i de mindre klasser. For de større klassers vedkommende synes jeg derimod meget taler for, at de undervises af lærere, der har valgt dette fag som linjefag, dels fordi de er interesserede i faget, dels fordi de gerne vil undervise i det. Efter min erfaring er kristendomsundervisning et af de vanskeligste fag at undervise i. Rent bortset fra hvilken religiøs indstilling man har, er det for mig at se et kulturfag, som eleverne burde have en ganske anderledes positiv indstilling til og viden om, end tilfældet er i massevis af klasser, hvad religionslærere kan tale med om af bitter erfaring.

Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede minister, om han kunne tænke sig, at kristendomskundskab i den 4-årige og den 3-årige linje kun var obligatoriske fag i henholdsvis 2 og 1 år, og at der derefter kun undervistes i faget som linjefag. Det ville efter min mening have den positive virkning i skolearbejdet, at der for de større klassers vedkommende kun underviste lærere, som havde speciel interesse for faget, og som måtte formodes også at have lært noget specielt om dette fags metodik. Det er vel ingen hemmelighed, at en del lærere, der ikke har særlig interesse for faget, heller ikke gør meget ud af det, men betragter det som et let fag, hvortil der ikke hører megen forberedelse. Det er vel heller ikke nogen hemmelighed, at de disciplinære vanskeligheder på mange skoler er særlig store ved undervisning i dette fag.

Som yderligere begrundelse for mit forslag vil jeg gerne henvise til, at der i læseplansudvalgets betænkning for folkeskolen angående religionsundervisning for 8. og 9. klasse og for 2. eller 3. realklasse foreslås, at man bl. a. beskæftiger sig med fremmede religioner, især med primitive religioner, buddhisme, hinduisme og islam. Yderligere står der, at jødedommen skal behandles i aktuel relation til staten Israel og de dertil knyttede bevægelser og problemer, herunder at jødedommen blandt de ikke-kristne religioner indtager en særstilling.

Jeg ved, at den højtærede minister er meget interesseret i at fremme mellemfolkelig forståelse gennem fag i skolen, og at man særlig lægger vægt på, at det kan ske gennem historie- og geografiundervisning. Efter min erfaring kan det også ske gennem religionsundervisning. Forståelse for andre kulturer er nøje forbundet med forståelse af de religioner, de står i forbindelse med.

I bekendtgørelse af 5. april 1955 om uddannelse af lærere til folkeskolen står der i § 48 angående linjeuddannelse i kristendomskundskab, at undervisningen eksempelvis kan omfatte en hel masse emner, som jeg ikke skal komme ind på, men også religionshistorie, religionsfilosofi og religionspsykologi. Jeg tror derfor, at dette linjefag har store betingelser for at give et meget positivt bidrag til den mellemfolkelige forståelse.

Det er min erfaring, at eleverne i de store klasser i hovedskolen og realskolen har været det obligatoriske stof igennem et par gange og derfor trænger til at stimuleres i deres forståelse og interesse ved at se den kristne religion i relation til andre religioner og se ligheder og forskelle.

Jeg indrømmer, at det var en lidt lang udredning til begrundelse for mit forslag om at lade kristendomsundervisning være et valgfrit fag, men det har været mig meget om at gøre, at det bliver forstået, som det er ment, nemlig som et forsøg på at få faget placeret på en bedre og mere positiv måde inden for skolens fag, og det tror jeg der er mulighed for at opnå på den måde, jeg her har foreslået. Mon ministeren ville acceptere en sådan plan, hvis et af seminarierne skulle være interesseret i at gennemprøve den?

I øvrigt kan jeg på mit partis vegne give tilslutning til lovforslaget med udeladelse af § 3.

O. Mathiasen: Hvis jeg skulle holde en lang tale her, ville det blive en ordret gengivelse af, hvad jeg sagde ved første behandling, og det går jeg ud fra at ingen af de ærede medlemmer er interesseret i at høre på. Jeg skal derfor nøjes med at sige, som jeg sagde ved første behandling, og som det fremgår af betænkningen, at jeg og mit parti går fuldt ind for lovforslaget.

Bækgaard: Her ved anden behandling har jeg ikke mange bemærkninger at gøre. Vi